

Prinsessan

Prinsessan

Dramatisering av historien om Bajirao Mastani av Maratha

av Christian Lanciai (2017)

Personerna:

Prinsessan Serena
Hennes fader
Riddar Brandon
Melinda, hans hustru
Selma, svärmoder och moder
Kungen
Jonathan, general
Sebastian, Brandons förstfödde son
En budbärare
Pigor, tjänare, vakter och soldater

Detta drama bygger på en sann historia som tilldrog sig i Indien på 1700-talet.
Namn och platser är ändrade och fingerade, då dramat är universellt
och skulle kunna utspelas var och när som helst.

Akt I scen 1. Hovet i Bundelkund, mycket formellt.

Serena Ni hade inte behövt komma till min hjälp. Varför gjorde ni det?
Brandon Prinsessa, det fanns ingen annan anledning än att ni bad om den.
Serena Jag hade aldrig bett om den om jag inte varit i nödläge.
Brandon Jag förstod nödläget.
Serena Fastän mitt land hör till era fiender?
Brandon Ni är en liten stat som var ansatt av en övermakt. Jag har alltid tagit parti för den svagare.
Serena Ni hade ingenting att vinna på ert ingripande.
Brandon Nej.
Serena Ändå gjorde ni det.
Brandon Jag valde att ta risken, och när jag satsar på någonting genomför jag det.
Serena Ni riskerade livet och många av era mäns liv, som inte heller hade någonting att vinna på saken. Ni kanske rentav agerade i trots mot er egen regering.
Brandon Jag hade inga direktiv och var fri att agera på egen hand. De är vana vid att jag tar egna initiativ. Det har jag alltid gjort. Det är vad jag levat på.
Serena Och det har gett er en karriär och alla era framgångar. Ni har aldrig förlorat en strid.
Brandon Nej, inte ännu.
Serena Men här har ni nu lagt ner era vapen för en fientlig nation av en fientlig religion, vilket torde vara ert livs första kapitulation.
Brandon Prinsessa, jag kom till er hjälp för att den behövdes. Det var allt. Er politik och religion spelar absolut ingen roll.
Serena Det verkar som om jag hade vunnit en vän och mer än en vän, eftersom han tillhör vårt fiendeläger.
Brandon Att våra religioner står i motsats till varandra behöver inte utesluta vanliga anständiga mänskliga relationer. Jag har tjänat er som krigare, inte som vän, och jag förblir först och främst krigare. Vänskapsband är sekundära mot mina plikter.
Serena Ni är ert lands främsta krigare och skulle lätt kunna ta över hela makten i ert land.
Brandon Nej, prinsessa, jag är inte kunglig. Makten tillhör kungen allena, som är född till det, och den rätten kan aldrig tas ifrån honom.
Serena Er kung måste lita på er nästan blint och fullkomligt.
Brandon Det kan han göra, det vet han, och därför gör han det.
Serena Jag tackar er för att ni har räddat vår stat, vår självständighet och vår tron. Jag hoppas vi får ses på nytt någon gång i framtiden.
Brandon Om ödet en gång sett till att våra vägar korsats är det risk för att det händer igen.
Serena Det ser jag fram emot.
Brandon Tack för er nåd, prinsessa.

Serena Det är vi som skall tacka, för att ni fullständigt oegennyttigt räddade livet och framtiden för oss med riskerandet av livet både för er själv och era män.

Brandon Det var mitt nöje, prinsessa.

Serena Res er, riddare. (*Brandon reser sig från sin knäböjande ställning och dess ödmjukhet.*) Ni behöver aldrig mera knäböja för mig. Det löftet blir min enda belöning för era insatser, men det är den högsta belöning jag kan ge.

Brandon Jag förstår och värdesätter äran däri, prinsessa.

Serena Låt oss alltid komma ihåg varandra.

Brandon Jag misstänker att vår fallenhet för bestående trohet och vänskap är ömsesidig.

Serena Det verkar så. Glöm min religion, men glöm inte mig.

Brandon Ingen risk, prinsessa. (*bugar sig och går*)

Fadern Han hade kunnat låta oss bli prisgivna, och det hade bara gagnat hans eget rike.

Serena Far, det mänskliga står över all politik och religion. Han tjänar det mänskliga först, och därigenom tjänar han sitt land ännu bättre genom att tjäna hela mänskligheten.

Fadern Vi är tacksamma. Min dotter, såg jag rätt i dina ögon, att dina känslor för honom var djupare än bara vänskapens allians?

Serena Det var inte lätt at få honom övertalad till att hjälpa oss.

Fadern Hur bar du dig åt?

Serena Jag smugglade mig in till hans läger förklädd som soldat och insisterade på att få träffa honom personligen.

Fadern Och han tog emot dig?

Serena Nej.

Fadern Hur kunde du då få honom till vår sida?

Serena Du vet hur vältränad jag är och att vilken soldat som helst skulle bli en lätt match för mig. Mina medföljare blev utdrivna, men jag insisterade så långt att jag lyckades hota honom till livet.

Fadern Blev han rädd?

Serena Inte alls, men han blev övertygad.

Fadern Hans härskara var vida underlägsen våra belägrande fiender. Vi var inställda på att antingen kapitulera eller dö som martyrer. Alla ville dö som martyrer, och det hade vi gjort, om inte din riddare lyckats ta våra fiender med storm.

Serena Han är van vid krigslistor. Han lyckades narra våra fiender till att vända sina kanoner åt fel håll. Sedan var det bara för honom att ta dem med storm.

Fadern Led han stora förluster?

Serena Det vet du. Endast de fiender överlevde som lyckades fly. Av riddar Brandons män dog bara en tiondel.

Fadern Men även du deltog i striden och blev skadad.

Serena Ja, jag fick ett kötsår i ryggen.

Fadern Hur känns det nu?

Serena Riddar Brandon räddade mitt liv i striden, och hans kniv helade mitt sår.
Fadern Hans kniv?
Serena Han glödgade den och lade den på mitt sår för att driva ut gifterna.
Fadern Gjorde det mycket ont?
Serena Det gick över.
Fadern Du verkar helt normal, som om striden inte bekommit dig det minsta.
Serena Far, om det är något du lyckats uppfostra mig i, så är det självbehärskning.
Fadern Därför visade du inte dina känslor för honom, hur glödande de än var.
Serena Du såg det?
Fadern Jag känner min dotter och förstår hennes ögon, som talar ett tydligare språk till mig än några ord.
Serena Men jag kanske aldrig får se honom mer.
Fadern Troligen inte. Tyvärr, min dotter, är det nog bäst att du glömmer honom. *(ger signal till upplösning av samlingsen och går ut med hela hovet. Endast Serena blir kvar. Hon tar fram Brandons kniv.)*
Serena (ensam) Men han lämnade kvar sin kniv, och den behåller jag. En krigares kniv är hans älskarinna, och den kvinna han överlämnar sin kniv åt blir hans för livet, och en kvinna är mer än en kniv. *(hanterar kniven kärleksfullt med ömhet, en riktig knivskarp och mycket farlig krigarkniv, gjord enkom för att döda.)*

Scen 2. I palatset i Pune.

Melinda För att ära honom för alla hans segrar och härlighet har vi byggt detta palats åt honom att fira honom vid hans hemkomst. Ej finns det någon härligare krigare i världen än min älskade make.
Pigan Tror du han har klarat sig helskinnad?
Melinda Han klarar sig alltid helskinnad. Ej ens kanoner biter på honom, då han ej är gjord av denna världen men är skyddad av en högre makt mot alla dödliga vapen. Endast kärleken kan besegra honom, och den har jag monopol på.
Pigan Det är väl tur för honom det.
Melinda Ja, jag säger det samma.
Pigan Ändå menar man att detta var hans värsta risktagande någonsin.
Melinda Det förändrar inte saken. Han klarar sig bra ändå.
Pigan Men många dog i striden.
Melinda Men inte han. Och det var nästan bara hans fiender som dog.
Pigan Men de dog som flugor.
Melinda Ja, och för hans vapen, och hans mäns!
Pigan Någon kvinna gjorde sig även ryktbar i striden.
Melinda Det har jag inte hört. Då var det väl hon som gav dem extra lycka.
Pigan Så har jag hört, men även hon lär ha blivit sårad.

Melinda Här kommer han nu, min store man! Hör hur leveropen skallar! Det är segern som kommer hem i en högre triumf än någonsin! (*Entusiastiska leverop utanför medan Brandon gör storstilad entré.*)

Melinda (med en djup bugning) Min härskare och herre, välkommen hem!

Brandon Det är ett praktfullt palats du har rustat åt mig.

Melinda Det är meningen. Jag hoppas det är värdigt dig.

Brandon Det är värdigt en drottning.

Melinda Men jag är mer än en drottning, som är hustru åt vår störste krigare och segrare!

Brandon Det gick inte utan blod och betydande förluster.

Melinda Jag har hört om saken. Huvudsaken var att du kom helskinnad igenom.

Brandon Nej, huvudsaken var segern och att vi överlevde.

Melinda Och det skall vi fira, med oändliga praktfulla fester utan tal!

Brandon Som du vill, min älskade.

Melinda (omfamnar honom och kysser honom) Är jag fortfarande din älskade?

Brandon Naturligtvis. Vad skulle du annars vara?

Melinda Till hälften glömd, utom som modern till dina barn.

Brandon Vad får dig att inbilla dig sådana dumheter?

Melinda Du var så länge borta.

Brandon Men aldrig var jag förlorad. Du visste alltid var du hade mig.

Melinda Ja, och jag var med dig alla dagar med all den vånda och smärta som jag kände vid min oro över att någonting kunde drabba dig.

Brandon Som vad? Du vet att jag är överlägsen i strid.

Melinda Men du utsätter dig för ständigt värre risker. Och även du är inte mer än dödlig.

Brandon Än så länge. Vi får se när jag dör.

Melinda Må det dröja i minst fyrtio år! (*tvekar i omfamningen*) Men var är din dolk? Din skyddskniv satt alltid i ditt bälte närmast bröstet och är nu borta. Har du förlorat den?

Brandon Det måste jag ha gjort.

Melinda Den var din älskarinna, och du skildes aldrig från den. Jag kände den alltid när jag omfamnade dig som något som låg mellan oss, men nu är den borta.

Brandon Då måste jag ha förlorat den.

Melinda Ja, min vän, och nu ligger den inte längre hindrande emellan oss. Du får skaffa dig en ny till nästa strid. Du kan inte leva utan din älskarinna, särskilt inte i strid.

Brandon Ja, min älskade, jag får skaffa mig en ny till nästa strid. Innan dess behöver jag bara min hustru, ingen älskarinna.

Melinda Och vi skall vara tillsammans alla dagar som du nu får vara hemma och vila upp dig efter kriget. Eller har du redan fått nya stridsuppdrag?

Brandon För tillfället är det lugnt, och jag får vara helt fri med dig och familjen i ditt undersköna palats.

Melinda Kom, min vän! Banketten väntar! (*för med sig honom ut, under nya leverop och tärnor som kastar blommor i deras väg för att fira honom.*)

Akt II scen 1. Efter banketten.

Selma Har kriget förändrat honom?

Melinda Ja, mor, han är förändrad.

Selma På vilket sätt?

Melinda Han är mera drömsk, som om han var långt borta fortfarande.

Selma Tror du någonting hände honom?

Melinda Allting hände honom. Vad menar du?

Selma Jag menar, kan någonting ha hänt, som mera djupgående kan ha inverkat på hans karaktär?

Melinda I så fall har jag ingen aning om vad det kan ha varit.

Selma Misstänker du något?

Melinda Nej, mor, men ni, mor, tycks misstänka allt möjligt.

Selma Naturligtvis. Det är det min plikt att göra. Jag är ju som en mor för er båda.

Melinda Här är han nu. (*Brandon kommer in och slår sig ner på dynorna hos dem.*)

Varför så svårmodig, min prins? Vår mor undrar om du har råkat ut för någonting.

Brandon Kriget är ett ständigt umgänge med döden, och för varje krigare och vän i striden du ser dö dör du även delvis själv.

Selma Vi är stolta över dig, att du alltid är så överlägset segerrik.

Brandon Segern är helt utan betydelse mot allvaret i umgängelsen med döden i hela dess mest blodiga och grymma våld och hänsynslöshet.

Selma Du är man. Det är din plikt, och du är skapad för att klara av sådant. Vi kvinnor är lyckliga som slipper det.

Melinda Mor undrar om något särskilt har hänt dig under härtåget.

Brandon Varför tror hon det?

Melinda Hon har frågat mig om du har förändrats.

Brandon Har jag förändrats? Tycker du det?

Selma Du har ett djupare allvar i blicken än du haft förut.

Brandon Kanske jag har förändrats. Vårt senaste fälttåg var det mest riskabla hittills. Det var ett oerhört vågspel och hade aldrig fungerat utan list och tur.

Selma Vari bestod turen?

Brandon Vi fick en oväntad bundsförvant.

Selma Det har undrats varför du över huvud taget gav dig i kast med ett främmande rike som vi inte haft något att göra med.

Brandon Deras existens var hotad, och de bad om min hjälp. Jag hade inget val. Men vår gemensamma seger kommer att leda till betydande politiska fördelar även för vår stat.

Melinda Glöm nu kriget och alla dess bekymmer. Det sista jag vill se på din panna, min älskade, är något spår av bekymmer. Du är gjord för att lyckas och inte för att oroa dig över att misslyckas.

Brandon Jag tror du kan vara trygg för min duglighet, käraste.

Melinda Ja, så känns det.

Selma Så känner hela riket inför dina framgångar och din närvaro. Du skulle aldrig kunna svika oss.

Brandon Nej, mor jag skulle aldrig kunna svika oss.

Melinda Låt oss vara nöjda med det och nu hänge oss åt familjelyckans fröjder och lustar. Jag har saknat dig i min säng, min make.

Brandon Och jag har saknat min hustru.

Melinda Du har inte haft någon annan under tiden?

Brandon Självfallet inte. En krigare i tjänst har inte tid för kvinnor.

Selma Du är plikttrogenheten och lojaliteten själv, min son. Vi är stolta över dig.

Melinda Hela landet sjunger din ära.

Brandon Det får de gärna göra, så länge de inte går till överdrift. Jag är mån om min ödmjukhet.

Melinda Kom, min älskade! (*reser sig, och reser honom även*) Badet och sängen väntar.

Brandon Det skall bli skönt att få vila ut i dina armar.

Selma Njut av tillvaron, mina barn, så länge den varar.

En tjänare (inkommer och viskar i Selmas öra)

Selma Ett besök från norr? Vi kan inte störa riddar Brandon och hans hustru nu, och kungen är borta. Ja, jag kommer. Jag hoppas det inte är allvarligt. Vi behöver inga nya krig just nu. (*avlägsnar sig med tjänaren. Brandon och Melinda har dragit sig ut den andra vägen hand i hand.*)

Scen 2.

Pigan Ni borde inte ha kommit, prinsessa.

Serena Varför inte?

Pigan Jag fruktar att vi inte är välkomna.

Serena Jag fruktar ingenting och allra minst kärleken, som är det farligaste av allt, och det är den jag nu ger mig i kast med på liv och död, och jag är medveten om det.

Pigan Ni är modig.

Serena Nej, jag är född sådan.

Pigan Därför tjänar jag er intill döden.

Serena Nej, om du tjänar mig tjänar du livet.

Pigan Här kommer nu vår värdinna.

Serena Jag hade hoppats få bli bemött av någon jämbördig, inte av ett förkläde.

Selma Vem har jag äran att få hälsa välkommen till Pune?

Serena Jag är prinsessan Serena av Bundelkund.

Selma Och vad gör en prinsessa av Bundelkund här?

Serena Jag är här för att fullgöra min plikt som tjänare och maka åt riddar Brandon.

Selma Ni misstar er. Brandon är redan gift.

Serena Jag yrkar inte på att han skulle avstå från någon hustru.

Selma Han behöver bara en, och den har han redan.

Serena Icke desto mindre är han gift med mig.

Selma Prinsessa, er förmäthenhet är inte värdig er rang. Ingen känner till någon annan äktenskaplig förening för hans del än hans enda lagliga.

Serena Det finns starkare band än de rent formella.

Selma Menar ni att han tagit sig friheter med er? Det är inte det samma som ett äktenskap.

Serena Han har givit mig sin stridskniv. När en krigare skänker en kvinna sin kniv, sin närmaste älskarinna, som han bär närmast hjärtat, tillhör den kvinnan honom för resten av livet.

Selma Vi har inte sådana seder här.

Serena För oss är sådana seder heliga.

Selma Ni gör klokast i att snarast återvända till ert land. Ni blir aldrig värdigt mottagen här.

Serena Jag har tålmod.

Selma Prinsessa, ni frestar på mitt, som är begränsat. Jag har ingenting mera att säga. Riddar Brandon firar nu sin andra smekmånad med en hustru som väntat på honom genom alla krigets provningar. Ni har ingen rätt att störa dem i deras lycka.

Serena Jag väntar tills han blir ledig.

Selma Tro aldrig att ni kommer att få företräde inför honom. Hela detta hov kommer att motarbeta er i er förmätna och oförskämda ambition.

Serena Kärleken segrar alltid i längden, dess tålmod är oändligt, och liksom Brandon har jag aldrig ryggat tillbaka inför en strid eller en utmaning.

Selma (till några tjänare) Härbärgera prinsessan och hennes uppvaktning i paviljongen för främmande gäster. Hon skall inte sakna något så länge hon stannar, men hon skall heller inte åtnjuta något utöver vår formella gästfrihet. (*går*)

Pigan Jag varnade er, prinsessa. Vårt liv här blir inte lätt utan snarare förnedrande.

Serena Kärleken är inte äkta som kärlek om den inte är villig att utstå vad som helst för att nå fram till sin seger, som alltid är oundviklig som den äkta innerlighetens lön.

Pigan Jag är med er, prinsessa, och tror på er, och er riddare måste förr eller senare uppmärksamma att ni är här.

Serena Naturligtvis. Det vore konstigt annars. Han har inget val, när han en gång för alla givit mig sin krigares kniv.

Scen 3.

Melinda   Ingenting kan stoppa henne, mor.

Selma   Desto viktigare är det att vi stoppar henne.

Melinda   Brandon är medveten om att hon är här.

Selma   Ändå kan vi stoppa henne.

Melinda   Från vad? Och hur?

Selma   Hon får inte ta din plats. Du är hans hustru. Han får inte ha mer än en hustru.

Melinda   Gör hon anspråk på att vara hans hustru?

Selma   Ja, det gör hon. I ett svagt ögonblick har min son gett henne sin kniv, och i hennes land betyder det att hon är hans för alltid. Ingenting är heligare för en krigare än hans kniv, som han alltid bär närmast hjärtat. Det är som den intimaste älskarinna. Men vi har inte den seden hos oss. Därför har hon ingenting här att göra.

Melinda   Men hon är här, och hon tycks ha kommit för att stanna.

Selma   Så mycket värre för henne. Ingen beskyddar henne här utom Brandon. Så fort han ger sig ut i nästa krig är hon skyddslös och inte mer än en paria.

Melinda   Och om jag åtar mig att beskydda henne?

Selma   Vad skulle du ha för nytta av det?

Melinda   Ingen nytta, bara harmoni genom fördragsamhet och tolerans.

Selma   Det vore ädelt av dig, men det vore inte passande.

Melinda   Vi måste ta hänsyn till ömma känslor även hos andra. Det är Brandon som har sista ordet i allt vad som rör vår vackra och exotiska gäst. Jag kan inte se henne som en rival, snarare som något av en syster.

Selma   Och om han går i säng med henne?

Melinda   Det är hans sak i så fall, inte min.

Selma   Men era barn är dina. Hon har inga barn och kan aldrig få med honom.

Melinda   Varför inte det?

Selma   De skulle omedelbart bli mördade. Tro inte att jag är emot henne bara för min egen skull. Alla är emot henne utom Brandon och du. Alla ser henne som en olämplig och störande inkräktare och förmäten äventyrerska som kan dra skam över vårt hus och vårt hov.

Melinda   Försök ha tålmod, kära svärmor. Ännu så länge har ingenting kontroversiellt inträffat.

Selma   Men vi vill inte heller att det inträffar.

Melinda   Här kommer nu din son. Vill du införa samma klagomål mot henne inför honom som inför mig?

Brandon   Var hälsad, mina damer. Jag har hört att vår gästande prinsessa Serena givits kvarter som är långt ifrån värdiga hennes ställning.

Selma   Hon är bara en tillfällig gäst som snart reser tillbaka.

Brandon   Men hon är kunglig. Borde hon då inte ges en kunglig behandling?

Selma   Hon har inte klagat.

Brandon   En ovärdig behandling av henne vid vårt hov kan tolkas som en förolämpning av hennes hov.

Selma Hon kom hit objuden. Objudna gäster får nöja sig med vad vi improviserat kan erbjuda.

Brandon Mor, jag vet vad du tänker. Du tycker inte om henne och vill jaga bort henne.

Selma Ju förr desto bättre. Hon får inte få fotfäste vid vårt hov. Du har din egen familj att sköta och kan inte acceptera en extra hustru. Hovet kan inte acceptera det.

Brandon Jag kan inte acceptera att en gästande prinsessa förskjuts för att hon inte meddelat sin ankomst. Hon är ändå prinsessa.

Selma Gör vad du vill med henne. Ge henne vad som anstår hennes kunglighet, men genom att uppsåtligen komma hit enkom för att belasta dig är hon mänskligt sätt inte mer än en konkubin och prostituerad.

Brandon Mor, du har ingen rätt att förolämpa henne.

Selma Hon har ingen rätt att förolämpa oss.

Brandon Det har hon inte gjort. Hon har tvärtom ärat oss med sin visit och bara visat prov på ärlighet och artighet och fulländad korrekthet.

Selma Likväl är det hennes uttalade avsikt att göra sig till din extra hustru. På det sättet kan hon bara skaffa sig oförsonliga fiender, som blir desto farligare genom att de kan dölja sig i hovet.

Brandon Hon står under mitt beskydd.

Selma Inte när du drar ut i krig.

Brandon Jo, om hon följer med mig.

Selma Är hon krigerska?

Brandon Det är det hon är utom allting annat.

Selma Sonhustru, ser du vilken farlig fiende du har fått?

Melinda Ej fiende, ej rival, men gärna syster, om hon vill det själv.

Brandon Det gläder mig, käraste, att du inte delar min moders fördomar.

Melinda Hon tänker på familjen i första hand. Det är det hennes rätt att göra som sin moder. Jag tänker mera på diplomatin och anständigheten. Än så länge har jag ingenting emot henne, hon har mycket skönhet och är högt utbildad inom konsterna, och än så länge har varken hon förolämpat oss eller någon här förolämpat henne.

Brandon Låt det fortsätta så. Mor, du måste ha fördragsamhet med henne.

Selma Bara så länge hon inte ställer anspråk som en bihustru.

Brandon Det har hon inte gjort.

Selma Inte ännu.

Melinda Vi skall ha en middag alla tillsammans, så att vi och hovet får lära känna din gäst.

Brandon Ett gott förslag, som jag hyllar.

Selma Nåväl, jag skall ge mig till tåls, men bara så länge det går. Minsta övertramp, och jag och hovet måste förkasta henne.

Brandon Jag är säker på, mor, att även du kommer att lära dig älska henne som alla andra.

Selma Vi får se.

Melinda Kom, min make. Din mor är mera svartsjuk på henne än jag.

Brandon Jag märker det.

(De går ut tillsammans alla tre.)

Akt III scen 1.

- Kungen* Du vågar framträda inför mig, mitt barn?
- Serena* Och med all rätt.
- Kungen* Med vilken rätt?
- Serena* Med kärlekens rätt, som är den högsta rättfärdigheten.
- Kungen* Du vågar ställa kärlekens anspråk på vår son, rikets högst ansedde man och vår främste krigare, som redan är gift och har ett antal barn och vars familjeliv inte kan bli lyckligare?
- Serena* Min kärlek utesluter inte deras.
- Kungen* Vet han ens om att du är här? Vet han om att du självsvåldigt lämnat ditt eget land för att göra anspråk på hans liv och privatliv?
- Serena* Ja, han vet om att jag är här.
- Kungen* Och hur har han ställt sig till din ankomst och dina krav?
- Serena* Han har inte uppsökt mig ännu. Det är därför jag har kommit hit. Jag förstod att han väntas hit nu på er befallning.
- Kungen* Det är riktigt. Han borde ha framträtt inför mig nu redan, men i stället har du kommit hit.
- Serena* I enbart goda avsikter.
- Kungen* Det tvivlar jag inte på, men de kan missförstås och av hans lagliga etablerade familj tolkas som ett intrång.
- Serena* Det är det sista jag vill göra mig skyldig till. Jag kan bara bli hans på hans egna villkor. (*Brandon har kommit in från sidan.*)
- Kungen* Han är här nu. Min gode riddare, jag har förstått att du omedelbart vill rycka ut igen för att erövra hela Norden. Vi måste ha tålmod och låta diplomatin ha sin gång emellan. Vi kan inte bara gå bröstganges till väga över hela världen. Vi är inga barbarer, vikingar eller mongoler.
- Brandon* Jag har att rätta mig efter er regering. Jag anser bara att tiden är gynnsam nu för en slutlig attack mot hotet i norr.
- Kungen* Den må så vara, men vi har ingen brådska, och just nu är det läge för fred. Under tiden kanske vi kunde ägna oss åt ett helt annat problem, som behöver lösas. Denna prinsessa har kommit till oss från landet du just frälste från dess fiender utan vår befallning eller vetskap, och hon gör nu anspråk på ditt privatliv. Kort sagt, hon menar sig vara gift med dig fastän du redan är gift tidigare. Hur ställer du dig till det?
- Brandon* Det är sant att jag gav henne min stridsdolk för hennes medverkan i kriget som medförde ännu en seger för vår ära, och hos dem betyder det äktenskap om en krigare ger sin kniv åt en kvinna, för kniven är symbolen för hans högsta passion i tjänst hos både livet och döden. Vi har inte den seden här, och jag kände inte till den när jag överlät min kniv åt henne.
- Kungen* Ångrar du dig nu när du vet vad det betydde?
- Brandon* Jag ångrar ingenting. Det får en krigare aldrig göra. Om han ångrar något är han ingen krigare längre. Han måste bara gå framåt och aldrig vända

tillbaka. Nej, jag ångrar ej att jag skänkte henne kniven och ännu mindre nu när jag fått veta att det råkade vara bekräftelsen av en kärlek som jag inte kan förneka.

Kungen Vad säger din hustru om det?

Brandon Hon är tolerant och inte motvillig till att acceptera en bihustru. Hon har sett prinsessan Serena dansa och blivit lika förtrollad av hennes konst som alla andra.

Kungen Och vad säger din familj för övrigt?

Brandon Endast min moder hyser betänkligheter.

Kungen Det hade varit konstigt annars. Hon är ju din moder, och du är hennes liksom ditt lands stolthet. Hon måste se vår ljuva gästande prinsessa som ett inkräktande hot mot enheten i hennes familj.

Brandon Prinsessan Serena var själv inte medveten om att knivgåvan som bindande förbund i hennes land var okänt i vårt.

Kungen (till Serena) Jag har förstått att riddar Brandons moder försökt övertala er att återvända hem till ert land. Hur ställer ni er till det?

Serena Jag har kommit hit för att stanna hos riddar Brandon för resten av hans liv som hans slavinna eller hustru eller som vad som helst på hans egna villkor. Mitt liv tillhör honom och inte längre mig själv.

Kungen Hur tänker du tackla detta ansvar, Brandon? Din mor kommer aldrig att acceptera henne.

Brandon Desto viktigare är det då att jag gör det och lever upp till detta ansvar. Jag skall besöka dig i kväll, prinsessa, så att vi får prata ut ordentligt om situationen.

Serena Jag skall vänta på dig.

Kungen Det blir oväder i kväll, och floden blir inte säker.

Brandon Om prinsessan Serena riskerat sitt liv och sin ställning med att komma hit till mig på vinst och förlust finns det inga risker som ej är värda att tas för henne.

Kungen Prinsessa, jag tror vid min själ att ni har funnit er man.

Serena Jag hade aldrig kommit hit om jag inte varit säker på honom från början.

Kungen Allt jag kan säga då är att önska er lycka till, men ert liv här kommer inte att bli lätt.

Serena Livet är till för att fyllas med utmaningar som gör det värt att leva, liksom krigaren för att nå sina segrar måste möta döden över allt.

Kungen Jag tror du vet vad du har gett dig in på. Välkommen, min dotter, men var försiktig.

Serena Jag skall vara försiktig med allt utom med min kärlek för honom, som alltid skall vara förbehållslös och generös utan gränser.

Kungen Gott. Audiensen är slut. Krigare, återvänd till dina plikter. Prinsessa, ni får eskort tillbaka över floden till var ni bor.

Brandon (bugar sig) Min konungs vilja är min lag. *(bugar sig även för prinsessan)* Och min prinsessas öde är mitt eget. *(går)*

Serena Tack för er gästfrihet, min konung, och för er välvilja trots allt.

Kungen Ni är prinsessa, och er rang, som berättigar er till all respekt i världen i synnerhet från alla andra av kunglig rang, kan aldrig tas ifrån er även om allting annat tas ifrån er. *(Prinsessan niger djupt och avlägsnar sig.)*

Jag fruktar att vi fått ett värre krig in på knutarna än vad vår gode riddare någonsin funnit ute på slagfälten. Män kan slåss med män och segra och komma överens även som förlorare, men strider mellan kvinnor och deras viljor kan lätt leda till krig som alla bara kan förlora.

Scen 2.

Pigan Jag ber er, prinsessa, låt oss fara tillbaka hem. Här kan vi inte trivas. Vi blir bara illa behandlade som inte önskvärda, och din krigare är inte bekant med vår sed att en kniv som brudgåva betyder äktenskap. Vi bara generar hovet här med vår närvaro.

Serena Du har rätt, men jag kan inte släppa taget om kärleken. Så länge den lever måste jag ge den företräde.

Pigan Men allt går emot oss, och nu stormar det även så mycket att ingen kan ta sig över floden och inte ens din krigare.

Serena Vad betyder oväder för kärleken? Det bara piskar på den till större raseri och ansträngning.

Pigan Prinsessa, ni följde alltid era egna lagar och trotsade alla andras. Ni har en egen vilja som i sitt självsvåld med tiden kan leda till er undergång.

Serena Om kärleken inte är värd att dö för så är det inte kärlek.

Pigan Men förnuftet är viktigare för vår överlevnad.

Serena Ännu är vi inte hotade till livet, och om andra är rädda för stormen så skrattar jag åt den.

Pigan Jag beklagar min negativa attityd, prinsessa, men jag kan inte skratta åt vår situation.

Serena Jag medger, käraste, att den inte är rolig, men för det behöver du inte vara orolig.

Pigan Jag oroar mig bara för er, inte för mig själv.

Serena Och om du inte oroar dig för dig själv oroar du dig fullkomligt i onödan.

Pigan Men mest av allt oroar jag mig för att han inte kommer och att ni blir sviken.

Serena Tålmod, käraste vän. En kvinnas kärlek måste bevisa sig genom oändligt tålmod och trohet, ty annars är hon inte trovärdig.

Brandon (dyker upp halvt synlig vid ingången) Trodde ni inte jag skulle komma?

Serena (reser sig genast) Du har riskerat livet för att trotsa din familj bara för att visa mig din artighet.

Brandon De vet inte om att jag är här.

Serena Men hur kunde du få någon färjkarl att föra dig över den larmande flodens rasande vågor?

Brandon Jag mutade en färjkarl med min dyraste ring.

Serena Det skulle mera till än pengar för att få en färjkarl att riskera livet för din dårskap.

Brandon Färjkarlen genomsådade min innerlighet.

Serena Jag är mera hedrad av din ankomst än av alla mina anförvarters kungliga blod.

Brandon Du förstår vad det betyder?

Serena Jag förstår att du har accepterat offret av min kärlek.

Brandon Du har inte offrat men väl riskerat allt för att över huvud taget komma hit, och för varje dag ökar dina risker då du har min egen mor emot dig.

Serena Jag har mött henne och accepterat utmaningen.

Brandon Då måste du vara införstådd med att min familj aldrig kan acceptera dig?

Serena Ja, det är jag.

Brandon Och förstår du att du aldrig kan få samma status som mina barns moder?

Serena Ja.

Brandon Förstår du även att du aldrig kan vara ensam om min kärlek utan att du alltid måste dela mig med min hustru?

Serena Ja, det förstår jag.

Brandon Och accepterar du det?

Serena Ja, jag accepterar det.

Brandon Förstår du att du accepterar en så ogynnsam situation för dig själv att den alltid kommer att innebära en ständig vandring på en knivsegg av glödande kol i en ständigt tilltagande mardröm av social vanära?

Serena Nu överdriver du väl ändå. Jag har ju dig.

Brandon Du har min kärlek, som besvarar din med samma öppenhet och uppriktighet som du bevisat genom din, men denna passion kan bara innebära ett oändligt lidande.

Serena Allt är lidande och i synnerhet kärleken. Det är inte kärlek om den inte gör ont.

Brandon (tar henne äntligen i sina armar) Då kan jag lita på dig. Då är vi värdiga varandra, om vi båda accepterar det oundvikliga helvete som vår kärlek måste innebära.

Serena Ja, min älskade, jag insåg allt detta från början innan jag kom hit, ty annars hade jag aldrig kommit.

Brandon Vad skall det bli av oss? Jag är redan orolig för din framtid.

Serena Min tjänarinna här har redan oroat sig alldeles tillräckligt för mig. Hon oroar sig så mycket att det inte finns någon plats för dig i all denna oro.

Brandon Du skämtar bort vår komplicerade situation.

Serena Ja, det gör jag, och skrattar åt det, ty allt blir betydelselöst mot att jag har dig, och det tror jag att jag har.

Brandon Du behöver inte tro det. Du har mig för livet, och ingenting är säkrare än det.

Serena Då är vi lyckliga som har funnit en sådan kärlek att vi båda delar den i sammahängivelse, tillit och fullkomlighet.

Brandon Dess enda begränsning är tiden.

Serena Och den är relativ. Den är nu och aldrig mer men samtidigt för evigt.

Brandon Du har förstått mig rätt.

Serena Kärlek är förståelse. Jag läste dig som en öppen bok från början, då jag genast såg allvaret i ditt yrkesmässiga umgänge med döden, som behövde kärleken för att alls kunna uthärda livet, och jag såg att jag var den som kunde komplettera ditt liv därmed bättre än någon annan.

Brandon Och jag tror du såg rätt, och jag tror att även jag förstod dig rätt från början.

Serena Vi är tillsammans nu. Du har kommit, och vi har en evighet att utnyttja för stunden.

Brandon Låt oss omfatta och omfamna den med all vår själ och livskraft.

Serena Ser du oss som en själ?

Brandon Ja, det gör jag. Genom att du accepterat mig och din egen situation med all dess vansklighet är vi ett och skall så förbli för evigt. Vårt namn skall vara Brandon Serena.

Serena Då är jag dig enbart tacksam för att du visat dig vara verklig.

Brandon Livet är en dröm, som vi drömmer för att kunna levandegöra våra drömmar. Därmed är livet ett skapande. Vi har redan skapat våra liv, men nu kan vi skapa ytterligare ett liv gemensamt.

Serena Det skall bli vår evighet.

Brandon Ja, min älskade, därom är vi överens. Det skall bli vår evighet.

(De drar sig tillbaka tillsammans.)

Pigan Så kom han i alla fall genom stormen och över flodens övervåld, och han har kommit för att stanna. Det betyder att även vi har kommit för att stanna. Må vi då bara kunna stanna här i livet så länge som möjligt, men de utmanar då sannerligen ödet.

Scen 3.

Selma Situationen är komplicerad, kära sonhustru, varför jag måste göra den så klar för dig som möjligt.

Melinda Du har ingen rätt att bekämpa dem.

Selma Jag bekämpar dem inte. De väver sitt eget öde, och jag bara konstaterar vad de väver. Vi behöver inte hjälpa till.

Melinda Du har redan saboterat den.

Selma Anklagar du mig?

Melinda Inte ännu, men jag fruktar att du kommer att gå för långt.

Selma Jag måste tänka på allas välfärd först och främst. Det är inte bra för landet att dess främste krigare och ledare skaffar sig en annan hustru än den han redan har och som dessutom är av fel religion.

Melinda Finns det någon fel religion?

Selma Vårt land har bara en religion. Om en inkräktande bihustru inför en annan religion kan hon aldrig bli accepterad.

Melinda Hon är nog medveten om det.

Selma Men du bör veta allt vad som har hänt.

Melinda Vad är det jag inte vet?

Selma Din man skrev ett brev till prinsessan Serena där han klargjorde att han inte kunde träffa henne så länge han inte visste om du kunde acceptera henne. Det brevet nådde aldrig prinsessan. Det beslagtogs på vägen av någon som förstörde det. När prinsessan aldrig hörde något från min son tog hon själv initiativet och begav sig över floden hit med fara för sitt liv bara för att träffa honom. Det var anledningen till att hon plötsligt befann sig i ditt palats och i hans armar.

Melinda Och nu väntar hon barn med honom.

Selma Det visste du?

Melinda Det berättade Brandon själv för mig.

Selma Accepterar du situationen?

Melinda Har jag något val? De älskar varandra, och varken du eller jag har någon rätt att komma emellan. I motsats till dig, som spionerar på dem och får varje detalj i deras samliv rapporterat för dig, vill jag inte se dem utan drar mig bara resignerat tillbaka. Deras liv är deras ensak, och jag har bara rätt att påverka mitt eget liv med honom. Hur mycket han än älskar henne har han inte svikit mig.

Selma Men risken är att han sviker och bedrar sitt land med henne.

Melinda Det tror jag inte att han gör.

Selma Han har redan gjort det.

Melinda På vilket sätt?

Selma Prästerna förkastar honom.

Melinda Då är det de som sviker honom, inte han som sviker sin plikt.

Selma Du är alltför god för honom.

Melinda Nej, mor, mitt livs högsta ambition är att försöka leva upp till honom och alltid visa mig värdig honom. Därför lyder jag honom och tjänar honom vad han än gör, medan du som hans moder inte har någon rätt att förakta honom.

Selma Jag föraktar honom inte. Jag är bara orolig för vad han kan ställa till för sig själv.

Melinda Du är svartsjuk på henne.

Selma Är inte du det?

Melinda Faktiskt inte, mor. Jag tror mera på det goda i att vi skall försöka komma överens.

Selma (reser sig) Du är något så unikt som en god kvinnlig diplomat, medan han försummar dig och går miste om dig för den där äventyrerskan.

Melinda Hon älskar honom. Det ursäktar allt.

Selma Andra ser det som ett flagrant äktenskapsbrott och en kränkning av din ära.

Melinda Jag känner mig inte kränkt.

Selma Du är alltför förlåtande.

Melinda Det borde du också vara. Det är kanske det som du har att lära dig av dem.

Selma Jag är för stolt för att kunna acceptera oegentligheter.

Melinda Är kärlekens rätt en oegentlighet?

Selma Han åsidosätter dig. Det är orätt.

Melinda Det är min sak. Låt du mig sköta den själv.

Selma Som du vill. Jag hoppas bara du inte också blivit förtrollad av henne?

Melinda Jag har hittills omfattat henne som en syster och kommer att fortsätta därmed så länge det går.

Selma Det kommer att gå för långt, var så säker.

Melinda Vi får se vem som går för långt först, du eller de.

Selma En sällsam kraftmätning mellan okuvliga viljor.

Melinda Nej, mor, även din vilja är kraftlös mot deras kärlek.

Selma Vem har större rätt och makt över en man? Hans mor, som gav honom livet, eller en oegentlig hustru, som stjal hans liv?

Melinda Jag tror du har missuppfattat saken.

Selma Jag kan bara uppfatta den på mitt sätt. Jag är hans mor och kan bättre skydda honom än någon annan kvinna. En man kan bara gifta sig ordentligt en gång, och det är bara hans första hustru som äger rätt till honom så länge hon förblir hans hustru. Tar han sig en annan hustru, och den första accepterar det, har hon inte längre någon rätt till honom.

Melinda Jag har rätt till honom men bara så länge han ger mig den rätten. Han har inte vägrat mig den trots att han funnit en annan.

Selma Jag har sagt mitt. Jag har bara varnat dig. Det kommer att bli värre. (*vill gå*)

Melinda Må det då bli värre, men jag är säker om att få behålla honom så länge jag bara fortsätter älska honom.

Selma Du är hans enda goda hustru.

Melinda Är då prinsessan Serena ond?

Selma Nej, men hon kan aldrig bli en god hustru, bara en lös älskarinna. (*går*)

Melinda Vi har alla rätt, men kärlekens rätt står över allas viljor och all rätt i världen. Det har jag accepterat.

Akt IV scen 1.

Brandon Min älskade, jag måste ut i kriget igen. Jag tycker inte om att behöva lämna dig ensam med odjuren i min familj.

Serena Var inte orolig för mig. Jag har större rätt att vara orolig för dig, ty du riskerar livet.

Brandon Jag brukar segra, och jag har alltid kommit undan med livet.

Serena Ändå är det ett chanstagande. Våld är varken mänskligt eller naturligt och kan aldrig vara uppbyggligt. Det är nästan ensidigt destruktivt.

Brandon Men det är ohjälpligt mitt yrke. Därför är jag den jag är, därför har jag min karriär och min ställning, och jag ämnar fortsätta segra tills jag dör.

Serena Du har vunnit trettionio segrar. Någon måste bli den sista.

Brandon Det är plikten som kallar mig ut i kriget, det är mitt land som kräver det av mig, och vi har ingen annan definitiv krigsledare i landet än jag.

Serena Vad känner du mera ansvar för, dina soldater, ditt land eller mig?

Brandon Alla tillsammans, dig, min familj, mina soldater, landet och allas välfärd.

Serena Kan välfärd någonsin komma av krig?

Brandon Bara om man segrar.

Serena Segra då, min hjälte, men kom tillbaka.

Brandon Var så säker. Jag skall stå i daglig kontakt med vad som händer här, och om något gör dig något för när kommer jag genast.

Serena Även jag kan försvara mig.

Brandon Det tvivlar jag inte på, men om någon skulle få för sig att vilja bli av med dig skulle du här stå ensam mot en överväldigande övermakt ihoptrummad av alla landets ledande skurkar.

Serena Du har ingen hög uppfattning om de andra som leder landet.

Brandon Kungen är gammal och hederlig, och jag älskar mina soldater. Det är politikerna jag inte kan lita på, men de värsta intrigmakarna finns i min egen familj. Mest fruktar jag för vad min hustrus äldsta son skall hitta på, ty jag vet att han hatar dig.

Serena Jag har ingenting med honom att göra.

Brandon Fortsätt med det, så går du säker.

Serena Farväl, min älskade. Jag är med dig varje dag och särskilt i striden.

Brandon Därför kan jag bara segra.

Serena (överröcker åt honom hans svärd) Låt henne vara din älskarinna i min frånvaro, men all min kraft skall leda henne.

Brandon (kysser henne ömt) Hon skall bli min enda vän i striden men som sådan oövervinnelig.

Serena Det tvivlar jag inte på.
(Han omfamnar henne, de kramas ömt, och de skiljs.)

Belinda (dyker försiktigt fram från bakom en pelare en stund efter att han gått) Svärdet skiljer honom från både dig och mig.

Serena (inte överraskad) Vad menar du, syster?

Belinda Varken du eller jag kommer någonsin att få känna eller äga honom helt och hållet. Kriget kommer alltid att hålla honom borta från oss.

Serena Du har känt honom längre än jag. Jag bara älskar honom, men du har länge varit hans hustru och burit honom alla hans barn. Och du menar att du inte känner honom?

Belinda Idag känner jag honom mindre än någonsin.

Serena Är det mitt fel?

Belinda Min syster, jag hyser inget agg eller avund eller svartsjuka mot dig. Jag ser dig som en kollega och en syster i ödet. Hans mor vill dig illa, och min son står på hennes sida och vill inte sky några medel för att få dig mördad, men min make skyddar dig, och jag står på hans sida.

Serena Du är ädel, syster.

Belinda Jag lever bara för hans väl. Jag vill att han skall vara lycklig, ty om han är olycklig är jag ännu olyckligare. Hela mitt liv tillhör honom, jag har offrat det för honom som kvinna en gång för alla, och i min ensamhet när han är ute i kriget gråter jag ständigt för honom. Jag känner honom bättre än dig bara genom att jag lidit för

honom längre än du. Er kärlek är ännu ung och frisk och grön och kan ännu expandera, medan mitt förhållande med honom blev alltför moget för länge sedan. Kanske det var därför det var bäst för honom att finna en annan, och så infann sig du för att rädda hans lycka. Det är det sista jag missunnar er.

Serena Du är generös.

Belinda Det är sant, att du kommit ännu mer mellan honom och mig än hans svärd, men min tröst är att inte heller du någonsin kommer att komma honom riktigt nära, ty han kommer heller aldrig att svika mig och sin familj. Hur mycket min son än hatar dig kommer han alltid att älska honom som den reservationslöst kärleksfulla far han är. All hans kärlek är reservationslös, och det gäller både dig och mig, hans familj och till och med hans mor. Men riktigt fri och sig själv tror jag bara att han känner sig med sina soldater i kriget.

Serena Han är en riktig krigarfurste och idealisk riddare.

Belinda Ja, syster, och vi är lyckligt lottade som båda fått honom. Och det är kanske även vår lycka att ingen av oss någonsin kommer att få honom helt.

Serena Tack, syster, för sitt förtroende. Det betyder mycket för mig.

Belinda Jag vill att vi skall vara vänner. Vi kommer att behöva varandra.

Serena Det tror jag också. Förtroendet är ömsesidigt.

Belinda Det var det jag hoppades på. Då kan vi skydda och försvara varandra.

Serena Jag hoppas det.

Belinda Du kan krigets konst och försvara dig, medan jag bara är en värnlös kvinna och moder men med min ställning som försäkring. Var aldrig rädd för att komma till mig om du behöver mig.

Serena Det samma gäller dig, syster. Tack för ditt besök.

Belinda Jag hoppas och tror att det blir fler.

Serena Nu ska jag som du slå mig ner och lära mig gråta över hans frånvaro och hans livsfara i kriget.

Belinda Du har många tårar kvar att gråta. Och jag kan garantera, att de aldrig kommer att ta slut. (*går*)

(*Serena gör som hon sagt, och går och sätter sig att meditera vid trappan framför trädgården i kvällsskymningens glödande melankoliska skönhet.*)

Scen 2. Ett fältläger. Brandons tält. En budbärare kommer in.

Brandon Äntligen! Vad nytt hemifrån?

Budbäraren Gratulerar till ännu en storartad seger, herr general!

Brandon Vad kunde väl världen vänta sig annat?

Budbäraren Hela nationen fröjdas till er ära.

Brandon Till saken! Vad nytt från hemmet?

Budbäraren Jag räds att frambära mina nyheter.

Brandon Vad har hänt?

Budbäraren Mycket har hänt. Under er långa frånvaro har er hustru Melinda fött er en son, och bara några veckor senare nedkom även prinsessan Serena med en son.

Brandon Hur kan du kalla sådant dåliga nyheter? Det är ju en större triumf än alla mina segrar! Då blev det väl dubbelt dopkalas?

Budbäraren Det blev mycket riktigt ett festligt dopkalas för er hustrus son, men ingen ville medverka vid dopet av prinsessan Serenas son.

Brandon Varför?

Budbäraren Det är det jag är rädd för att berätta. Hennes son betraktas som illegitim, då hon varken blivit erkänd som någon laglig hustru till er och inte ens hör till vår religion.

Brandon De vågar bara förolämpa henne för att jag är borta. De skulle aldrig våga det i min närvaro. Jag måste genast återvända. Mina generaler får klara resten av kriget på egen hand. Det värsta är gjort, och jag kan ta ledigt. Om min prinsessa blir kränkt är ingenting viktigare än att jag sluter upp vid hennes sida.

Budbäraren Det var inte det värsta.

Brandon Vad var det värsta?

Budbäraren Prinsessan har utsatts för ett mordförsök.

Brandon Av vem?

Budbäraren Lejda mördare.

Brandon Naturligtvis. Vem lejde dem?

Budbäraren Alla förnekar det, men alla vet att er mor och er hustrus förstfödde son ligger bakom intrigerna.

Brandon Han är svartsjuk på prinsessan för sin moders skull. Det är inte mer än naturligt. Men om det leder till mordförsök har det gått för långt. Det får inte accepteras. Hur gick det till?

Budbäraren Lyckligtvis blev hon varnad.

Brandon Av vem?

Budbäraren Av en präst som inte ville vara med om saken. Hon fann sig nödsakad att fly från sitt palats med sin späda son på armen, men de lejda mördarna hann upp henne. Hon försvarade sig med sitt eget svärd med sin son på armen och klarade av dem.

Brandon Blev det blodspillan?

Budbäraren Ja, och det är det värsta. En av de maskerade mördarna lyckades prinsessan döda i självförsvar, och det visade sig vara en av er moders präster.

Brandon Jag måste hem genast innan det blir värre. Hur mår min älskade?

Budbäraren Efter omständigheterna väl, men det tog tid för henne att återhämta sig.

Brandon Och sonen?

Budbäraren Helskinnad. Hon försvarade honom mer än sig själv.

Brandon Tack och lov! Och attentatsförsöket har inte upprepats?

Budbäraren Nej. De har låtit henne vara i fred efter skandalen med den dödade prästen som lejd mördare. Och de fruktar er vedergällning när ni kommer hem.

Brandon Det har de all rätt och alla skäl i världen att göra. Men de känner mig dåligt om de tror att jag tänker utkräva hämnd. Bara attacken mot en ensam kvinna med ett värnlöst barn fördömer dem inför allas ögon. Hur många var de?

Budbäraren Man tror att de var fem.

Brandon Fem mot en ensam kvinna med barn på armen. Det är höjden av feghet. Inte ens min hustrus son skulle kunna göra sig skyldig till en sådan nedrighet, och ännu mindre min mor. Nej, här ligger något annat bakom. Hur har min hustru reagerat?

Budbäraren Hon har demonstrativt bevisat sin oskuld med att bistå prinsessan med allt beskydd hon kan begära.

Brandon Hon är ädel. Det är min hustru och mina barns moder. Jag misstänker ett övertramp från min mors bigotta prästers sida, i synnerhet om en av dem verkligen var en präst.

Budbäraren Därom råder det ingen tvekan.

Brandon Tack, min vän. Dina nyheter var bekymmersamma men desto mera viktiga. Skynda tillbaka till hovet, meddela mina segrar, låt förberedelserna för min triumf inledas, och förvarna om min ankomst och att jag kommer utan hämndbegär, men jag skall kräva immunitet på livstid för min prinsessa.

Budbäraren Det skall jag meddela dem. (*bugar sig och går*)

Brandon Jag har stannat för länge borta. Blott en dag är mer än nog för en skilsmässa från min älskade. Jag älskar dem båda, men prinsessan har blivit den viktigare för sin förföljelse. Hon må bli mitt öde, men jag släpper henne aldrig. (*börjar förbereda sig för uppbrott*)

Scen 3. Hovet.

Selma Hur tog han det?

Budbäraren Som en man.

Selma Ingen passionerad upprördhet?

Budbäraren Känner ni inte er son? Han är den absoluta självbehärskningen. Det är hemligheten bakom alla hans fyrtio segrar. Han förlorar aldrig kontrollen.

Selma Vad sade du till honom?

Budbäraren Bara det som är allmänt känt, att prinsessans son nekades doprättigheter, att hon utsattes för ett mordförsök om natten av maskerade lönnmördare, och att en av dem avslöjades som präst i er tjänst efter att hon dödat honom i självförsvar.

Selma Ja, allt detta är dessvärre känt, och det får inte bli värre. Trakasserierna mot henne måste upphöra, och det måste vi övertyga honom om. Annars kan han vända sig mot hela staten.

(*skallande leverop utanför*)

Budbäraren Han kommer. Jag hör folket hylla honom på väg upp för trappan.

Selma Ja, han kommer. Låt honom komma. Vi måste tala ut med honom genast om allt, så att det inte blir krig inom familjen.

Brandon (inträder i all en segrande krigares grannhet) Jag har gjort min plikt mot min kung och mitt land, mor, och ingen har tjänat nationen bättre än jag, och ändå försöker man mörda min fru i min frånvaro.

Selma Du går då rakt på sak, min son, men hon är inte din fru.

Brandon Vad är hon annars?

Selma Du kan bara ha en laglig fru, och det är din hustru Melinda, som fött åt dig fyra barn, av vilka den äldste sonen blir din arvtagare som landets främsta krigare, om du inte vanärrar honom.

Brandon Risken är större att han vanärrar sig själv genom att intrigera mot min prinsessgemål, som är av högre rang än någon av oss.

Selma Det finns inga bevis mot honom.

Brandon Men alla vet att han stod bakom attentatet.

Selma Han har rätt att försvara sin moders heder mot en inkräktande främmande kvinna av annan religion som inte har rätt att ställa samma anspråk på dig som din lagliga hustru.

Brandon Prinsessan har hållit sig utanför ert revir och inte stört er. Jag har själv givit henne allt vad hon har utan att hon krävt något. Jag har gett henne min kärlek. Har jag ingen rätt att själv bestämma vem jag ger min kärlek?

Selma Hon kan aldrig bli mer än en konkubin.

Brandon Likväl är hon prinsessa. Berättigar min kärlek för henne er att försöka mörda henne?

Selma Naturligtvis inte, men vi är rädda för att förlora dig.

Brandon Hur då? Jag är ju här, och inget krig har skadat mig.

Selma Hon har lagt beslag på din själ, och den är för oss och för dig dyrbarare än alla dina segrar. Den vill vi inte förlora, men du har redan förlorat den.

Brandon Ingen människa kan förlora sin själ om hon en gång har funnit den. Prinsessans delaktighet i mitt liv har snarare berikat min själ än gjort åverkan på den.

Selma Vad begär du av oss? Har du rätt att begära av din hustru att hon skall acceptera att du älskar och får barn med en annan, som du vill ge samma rang som henne fastän hon aldrig kan bli laglig?

Brandon Jag begär att ni lämnar henne i fred och respekterar henne. Är det för mycket begärt?

Selma Din hustru kan aldrig acceptera att du har en annan hustru, och det kan inte heller någon i din familj. Framför allt kan inte staten acceptera att dess högste general tar sig en sådan frihet.

Brandon I så fall nedlägger jag mitt befäl. Alla mina segrar och äretitlar betyder ingenting mot min kärlek.

Selma Landet kan inte undvara dig. Då offerar du ditt land och din plikt för en konkubin.

Brandon Sluta nu, mor. Om jag måste välja mellan mitt befäl och henne väljer jag henne.

Selma Då är du en dåre.
Brandon Nej, mor, jag är bara naturlig. (*går resolut därifrån*)
Selma Han har rätt. Men vi har också rätt. Men det får inte bli några fler mordförsök, åtminstone inte några osäkra sådana. Jag får tala med min dotterson.

Akt V scen 1.

Jonathan Vi besvär dig, vi behöver dig, landet behöver dig, och vi klarar det inte utan dig.

Brandon Jag har lagt ner mitt befäl. Det är oåterkalleligt.

Kungen Och om jag befäller dig att återta det?

Brandon Endast ni har rätt att göra det. Men senast jag drog ut i krig för er skull och tillkämpade oss nödvändiga segrar för att överleva under nästan åtta månader blev min andra hustru utsatt för mordförsök, hon hånades och kränktes för att hon födde min son i stället för att äras och firas, och man har på alla sätt försökt isolera och göra livet outhärdligt för henne. Därför ser jag en större plikt i att stanna hemma och skydda henne än att dra ut i krig och därigenom mera riskera hennes liv än någon av mina soldaters.

Kungen Vem var ansvarig för komplotten mot henne?

Brandon Det undrar jag också.

Kungen Det kan bara ha varit din mor eller din förstfödde son, som alltid fördömt henne för sin moders skull, som dock varit den som mest visat henne tolerans och respekt.

Brandon Jag kan varken ställa min mor eller min son inför rätta. Endast ni kan göra det.

Kungen Jag har kallat hit din son för att ställa honom till svars inför dig.

Brandon Jag ser honom inte.

Sebastian (inträder) Här är jag, far. Jag känner till misstankarna mot mig. Jag hade ingen del i mordkomplotten mot din älskarinna.

Brandon (ryter till) Hon är inte min älskarinna! Hon är lika mycket min hustru som din mor!

Sebastian Det kan du aldrig få mig till att acceptera.

Kungen Lugna dig, min bäste general. Låt oss resonera om detta problem som vuxna och sansade människor utan att förlora behärsknigen.

Brandon Om inte du stod bakom mordkomplotten mot min hustru, vem gjorde det? Var det min mor, din farmor, som du står i maskopi med?

Sebastian Det var ännu mindre hon än jag. Det vet jag. En av de omkomna, som din älskarinna mördade, var ju präst. Varför anklagar du inte prästerskapet? Du vet ju att de aldrig kunnat acceptera hennes främmande religion.

Brandon En helig präst gör sig inte till mördare frivilligt. Han måste ha varit lejd.

Sebastian Eftersom han är död får vi aldrig veta vem som lejde honom.

Brandon Så bekvämt för dig.

Sebastian Du fortsätter att anklaga mig.

Brandon Medge att det inte är mer än logiskt att misstänka dig. Ingen kan ha haft starkare motiv än du.

Sebastian Jag skulle aldrig kunna mörda en kvinna, lika litet som du skulle kunna göra det.

Brandon Därför lejde du en annan.

Kungen Nog nu av grundlösa anklagelser och spekulationer. Det är framtiden som står på spel. Vi behöver inga gräl här hemma, men vi behöver dig mot våra hotande fiender i norr. Vi har rätt att be dig, ja, att bönfälla dig om att leda oss till seger än en gång. Om jag garanterar din konkubins säkerhet i din frånvaro, vill du då ställa upp till ditt lands försvar?

Brandon Min herre och konung, även ni kränker henne med att kalla henne en konkubin fastän hon är lika mycket min hustru som Sebastians moder. Jag har rätt att kräva av er att ni respekterar henne som min hustru.

Sebastian Du kan aldrig få mig att göra det. Det är ingen idé att jag skulle låtsas göra det och hyckla respekt för henne, för jag skulle ändå aldrig kunna tolerera henne, och du vet att jag har rätt att förneka henne, då jag endast kan ha en moder.

Kungen Det hindrar inte alla oss andra från att visa henne den respekt du begär. Acceptera din sons obotliga attityd, som han är ensam om, och visa oss din nåd för att ändå vi vill respektera och skydda henne, och led oss i kriget till den seger som endast du kan ge oss.

Brandon Sebastian, jag accepterar din intolerans för din moders skull, som ändå är den i detta hov som bäst visat min prinsessa något av den kungliga respekt som är hennes bördsrätt.

Sebastian Jag kan tillfredsställa dig så långt, att jag avstår frivilligt och för alltid från att ha någonting med henne att göra. *(avlägsnar sig)*

Kungen Accepterar du vårt anbud att visa henne respekt?

Brandon För mitt lands skull inser jag att jag inte har något val. Men om något händer henne medan jag är borta skall ni veta, att ni förlorat mig för alltid.

Kungen En sådan förlust kan vi aldrig ha råd med.

Jonathan Tack, min general. Jag ser fram emot våra nya fältslag och segrar. Jag visste att du inte kunde svika oss.

Brandon Jag kan bara svika er om ni sviker min hustru.

Kungen Då är vi lyckligt överens. Du kan bara segra, min general. Någon annan möjlighet finns inte. Låt oss besegla vår överenskommelse med en festlighet. Marskalk! Förbered festsammankomsten!

Brandon Får min hustru och prinsessa vara med?

Kungen Min högsta önskan är att båda dina hustrur deltar.

Brandon Det kommer att glädja dem.

Kungen Skål, min son, för nya segrar.

Brandon Skål, min herre. *(De dricker tillsammans.)*

Scen 2.

Pigan Var inte orolig, prinsessa. Han kommer.

Serena Det är inte det jag är orolig för. Jag vet att han måste komma. Men jag fruktar att det blir sista gången jag får se honom.

Pigan Vad i all världen får er att inbilla er det? Han har kommit tillbaka efter varje krig och kan bara segra. Han har bevisat sig oövervinnelig och osårbar genom fyrtio segrar. Att han inte skulle klara det är väl det sista ni behöver vara orolig för.

Serena Jag vet. Jag är nog bara dum, men många av oss kvinnor lever bara för att oroa oss för våra män när de är borta. Vår enda trygghet ligger i deras påtagliga närvaro.

Pigan Här kommer han.

Brandon (kommer in och omfamnar henne passionerat) Det är mitt farväl, min älskade. Hur litet jag än vill det måste jag ut i kriget.

Serena Jag vet, och jag har accepterat det.

Brandon Men jag lovar dig, att om någon gör dig något i min frånvaro kommer jag omedelbart att ila hem igen och lämna alla segrar och fälttåg därhän. Kungen och armén får säga och tycka vad de vill, men du är huvudsaken i mitt liv och det enda jag verkligen har att leva för.

Serena Det gäller ännu mera mig och mitt förhållande till dig. En älskande kvinna har ingenting annat att leva för än sin man, och om något händer honom när han är borta känner hon det.

Brandon På samma sätt känner jag allt vad som vederfars dig i min frånvaro. Din själ är min, och jag kan gå in i dina tankar och känna din oro även om jag befinner mig mitt i striden. Men jag har utverkat av kungen fullt beskydd av din person mot alla som kan vilja dig illa. Vad som hände dig under det förra fälttåget får aldrig hända igen.

Serena Fastän jag bara är din skugga blöder jag när du blöder, och all den död och fasa du upplever i kriget blir min verklighet även när jag borde känna mig som mest skyddad. Men du kan vara säker på en sak. Min kärlek gör dig osårbar. Mina tankar skyddar dig mer än någon sköld eller stridselefant. En helig skyddsaura omger dig konstant som är min innerliga kärlek, ty jag kan aldrig tänka på någonting annat än dig, i synnerhet när du är borta.

Brandon Jag kommer att ila tillbaka så snart segern är vunnen, och då skall universum jubla i triumf till vår ära, ty då skall vi aldrig skiljas mer.

Serena Jag skall ta dig på orden och invänta det gyllene ögonblicket.

Brandon Även om alla jordiska omständigheter skulle skilja oss kan ingenting skilja oss i och från evigheten, ty vi tillhör den redan. Du har utstått förföljelse och mordförsök för min skull, och jag har avstått från alla mina äretitlar hellre än att ge avkall på ett uns av vår förening.

Serena Vad säger din hustru?

Brandon Hon förstår mig och accepterar både dig och mig.

Serena Av alla i ditt hov och land har hon varit den hyggligaste mot mig. Vi har blivit som systrar.

Brandon Och det gläder mig, ty näst efter dig älskar jag henne mest.

Serena Den enda jag fruktar är hennes son.

Brandon Han är ung och oerfaren och impulsiv i sin hetlevrade omogenhet. Du måste ge honom tid. Med åren måste även han acceptera dig.

Serena Han vänder din mor emot mig.

Brandon Jag vet, men hon är kvinna och måste när det kommer till kritan försvara dig även mot honom.

Serena Men det jag oroar mig mest för är något helt annat.

Brandon Vad kan det vara?

Serena Mest av allt fruktar jag att vi inte får se varandra mera.

Brandon Det är det allra minsta du har att frukta. Du slipper mig aldrig. Vi är ju alltid hos varandra även i våra tankar. Så fungerar äkta kärlek. Den släpper aldrig greppet, och om köttet inte räcker till eller är tillgängligt blir den andliga samhörigheten desto starkare och mera kännbar.

Serena Jag får lita på det.

Brandon Om det är något du kan lita på så är det det.

Serena Tack, min älskade hjälte, som besestrar hela världen med din kärlek. Tänk att jag skulle bli den som blev unnad den högsta delaktigheten i den.

Brandon Det är dags. Jag måste gå. Farväl, min älskade. Oroa dig inte. Jag är alltid hos dig.

Serena Och jag förblir alltid hos dig. (*De omfamnas ömt och länge.*) Så rider du ut i döden och kriget, medan min enda plikt blir att hjälpa dig igenom det med min kärlek.

Brandon Din andliga kraft är gudomlig.

Serena Det är kärlekens kraft.

Brandon Jag vet. (*De förenas i en lång smäktande kyss.*) Må den aldrig upphöra. Må detta ögonblick bli vår evighet.

Serena Det är det redan. Även om vi dör är vår kärlek redan försäkrad åt evigheten.

Brandon Jag lever bara för den – för evigt. (*sliter sig*) Jag har befallt mina budbärare att rapportera varje dag om dig.

Serena Var inte orolig om du inte hör någonting. Inga nyheter skall vara goda nyheter.

Brandon Tvärtom för min del. Så länge jag skickar dig nya nyheter lever jag.

Serena Farväl, min ende make.

Brandon Farväl, du världens underbaraste prinsessa. (*sliter sig. Hon släpper honom inte med blicken när han försvinner.*)

Pigan Han kommer tillbaka.

Serena Nej, han kommer inte tillbaka.

Pigan Vad menar ni, prinsessa?

Serena Ödet har andra planer för oss än vad som kan omfattas av denna världen.

Scen 3. Brandons fältläger.

Jonathan Segern är total. Du har vunnit igen.
Brandon En sådan seger till och jag är förlorad.
Jonathan Ändå blev du inte ens sårad.
Brandon Men jag vet att allt inte står rätt till där hemma. Något har hänt som inte borde ha hänt.
Jonathan Vi har skickat sändebud hem om din seger. Det borde leda till glädjerus över hela hovet och staden som inga kriser kan dämpa.
Brandon Jag är inte glad, då jag ingenting har att vara glad över, då min älskade inte är här, och jag är fjärran ifrån henne.
Jonathan Jag tror jag ser en budbärare nalkas.
Brandon Du har rätt. Han är en av de våra, och han måste komma hemifrån.
Jonathan Du är uppjagad, Brandon. Försök ta det lugnt och slappna av. Det värsta är över.
Brandon Nej, min vän. Det värsta finns alltid kvar och väntar på en. Är man inte förberedd på det blir man tagen med överraskning när man minst väntar det och slagen till slant.
Jonathan (till budbäraren) Välkommen, min vän! Hur har nyheterna om våra segrar tagits emot där hemma?
Budbäraren De var naturligtvis välkomna och behövdes mer än väl, då vi alla var slagna av sorg.
Brandon Vad har hänt?
Budbäraren Vår konung har dött. Stora förändringar är på gång i regeringen. Vad som helst kan hända.
Brandon Hur mår min drottning?
Budbäraren Bara väl. Hennes sista son artar sig väl och blir lik dig.
Brandon Och Sebastian?
Budbäraren Vad är det med Sebastian?
Brandon Om konungen är död har väl min mor blivit aktiv med min son Sebastian för att styra omställningen. Vem blir konung nu?
Budbäraren Du har rätt. Sebastian är mycket aktiv.
Brandon Vad gör han?
Budbäraren Han manövrerar, och din mor styr honom.
Brandon Hon har alltid manipulerat hela staten och styrt mig till att navigera den. Men hur blir det nu? Hur lever min prinsessa?
Budbäraren Det är problemet.
Brandon Vad är det med henne? Har något hänt? Har de ofredat henne igen?
Budbäraren Hon har arresterats.
Brandon Av vem?
Budbäraren På order av din mor.
Brandon (ser bort) Så fort kungen är död sätter hon i gång. (åter till budbäraren) För vad?

Budbäraren Jag vet inte. Ingen vet.

Brandon Hon betraktas väl som samhällsfarlig genom sin attityd. Kungen var hennes enda skydd i min frånvaro. Och min hustru Melinda?

Budbäraren Hon har inte haft med saken att göra.

Brandon Nej, naturligtvis inte. Jag måste hem. Det är dags för mig att ta makten.

Budbäraren Jag är rädd att det inte är möjligt.

Brandon Hur så?

Budbäraren Era order, herr general, är att stanna här tills vidare. Rådet vill inte ha er i närheten så länge interregnum råder. De måste få ha fria händer när de väljer en ny kung.

Brandon Och vem leder rådet?

Budbäraren Er son Sebastian.

Brandon Naturligtvis. Och det var väl han som genomförde arresteringen av min prinsessa?

Budbäraren Ja, det var det.

Brandon De vill döda henne. Det framstår som alltför uppenbart. De vill aldrig låta mig se henne mera förrän hon är ur vägen. Men de har inget att anklaga henne för. De kan inte röra henne.

Budbäraren Hennes son har tagits ifrån henne.

Brandon Det blir värre och värre. Ack, vad är det för en usel mänsklighet man har stöpts till att tvingas utgöra en medlem av bara för att låta den plåga livet ur en genom omänsklig tortyr? Jag vill inte vara människa längre med ett sådant nedrigt anhang inom min egen familj som mina närmaste.

Jonathan Ta det lugnt, Brandon.

Brandon Jag kan inte ta det lugnt! Jag är krigare och har nu all rätt att bekriega hela världen för min kränkta prinsessas skull! De är bara på henne av avund och missunnsamhet. Deras låga destruktiva strävan är som en mentalsjukdom som måste anfräta hela staten! Det kan inte fortsätta så här. Jag vill inte vara med längre. Jag säger upp befälet och beger mig hem omedelbart.

Budbäraren Det går inte för sig. (*visslar. Genast uppenbarar sig en skara väl beväpnade vakter.*) Vi har order att avvärpa er, herr general, om ni inte lyder order.

Brandon Då är det lika bra ni försöker döda mig genast, och jag tar med mig så många jag kan om jag måste dö för att trotsa er.

Budbäraren Ni är sjuk, herr general. Det syns på er. Ni har frossa. Ni är inte vid era sinnens fulla bruk.

Brandon Det är ni som har gjort mig sjuk! Med er ständiga strävan att sabotera mitt liv för min kärleks skull har er låghet ständigt dragit ner mig i ett träsk av grämelse och vanmakt, där den svarta illviljan angripit mig och förlamat mig i ett krampaktigt försök att tvinga mig till dödlig underkastelse!

Budbäraren Han rasar. Han vet inte vad han säger. Avvärpa honom!

Jonathan Det är sant, Brandon. Man ser på dig att du är sjuk. Du har feber. Du måste finna dig i att lägga dig till sängs. Ta det lugnt, och försök lugna ner dig.

Brandon Era småaktiga reptiler! Hur kunde jag någonsin nedlåta mig till att tjäna den dödliga fåfångans destruktiva egoism! Människan är inte mer än en skadeinsekt, som genom sin natur inte kan vålla annat än enbart skada och olycka!

Budbäraren För honom till hans tält, och ge honom något lugnande att dricka. Han behöver sova.

Jonathan Han har knappt sovit alls sedan han lämnade hemmet.

Budbäraren Kunde just tänka mig det. Han verkar utsliten och överansträngd och dessutom överspänd till bristningsgränsen.

Jonathan Era nyheter var inte goda.

Budbäraren Nej, de var inte goda. Hade ni inte levererat goda nyheter till hovet hade krisen varit oöverstiglig.

Jonathan Jag skall ta hand om honom. Återvänd ni till hans familj och försök få dem att frige prinsessan. Den nyheten knäckte honom.

Budbäraren Jag skall framföra er rimliga begäran.

Jonathan För det är väl i allas intresse att vi inte förlorar honom?

Budbäraren Finns det en sådan risk?

Jonathan Om han förlorar sin prinsessa kan ingenting hålla kvar honom bland oss.

Budbäraren Jag skall framföra er rekommendation.

Jonathan Kom tillbaka snart och helst med både hans hustru och prinsessan.

Budbäraren Jag skall se vad jag kan göra. (*avlägsnar sig*)

Jonathan Vår tappreste general genom tiderna har sårats djupare än vad något spjut kan göra, då man nu har kränkt hans kärlek en gång för mycket.

Scen 4. Hovet.

Melinda Jag tycker inte om det.

Selma Det var oundvikligt, mitt barn. Spänningarna inom hovet var för starka. Något måste ge efter.

Melinda Jag tycker inte om att min son gjorde det på eget initiativ.

Selma Han gjorde det inte utan överläggningar med mig.

Melinda Det är det värsta av allt. Ni gav ert samtycke.

Selma Därför behöver inte du ha något dåligt samvete för det. Ansvaret är vårt.

Melinda Mest av allt fruktar jag för dess konsekvenser.

Selma Tror du inte vi har tänkt igenom det? Naturligtvis måste min son få veta det förr eller senare. Vad kan han göra? Han är fast i kriget. Han sviker inte sina plikter. Han vill komma ilande hem och rädda henne, men det gör han inte, för kriget binder honom. Kriget är hans yrke.

Melinda Men vad händer när han kommer hem efter kriget? Tror du inte han reagerar då? Han har hotat förut med att överge alla sina plikter och ansvar. Det skulle han mycket väl kunna göra plötsligt och till och med vända sig mot staten. Jag känner honom.

Selma Det gör han inte. Jag känner honom också. Vem känner bättre en man – hans hustru eller hans moder?

Melinda Det får vi se. Tills vidare kan jag inte göra annat än fullständigt ta avstånd från er behandling av henne.

Selma Hon är bara förvisad från offentligheten och satt under bevakning.

Melinda Under bevakning i arrest och isolering.

Selma Självklart. Annars är man inte under bevakning.

Melinda (ser någon komma, reser sig) Jag ser vår budbärare komma. Nu får vi veta hur han har reagerat.

Selma (reser sig även) Välkommen, budbärare. Vad nytt?

Budbäraren Dåliga nyheter. Vår högste general är sjuk.

Melinda Sjuk? Hur då?

Budbäraren Han är angripen av feber, sängliggande och yrar svårt.

Melinda Hur blev han sjuk?

Budbäraren När jag meddelade honom nyheten om prinsessans arrestering gick något sönder i honom. Han kan ha fått något slaganfall. Han måste nästan omedelbart tas under vård.

Selma Hur yttrar sig hans sjukdom?

Budbäraren Manisk hysteri. Han förlorade plötsligt all självbehärskning och blev fullkomligt oduglig till strid.

Selma Vad säger hans läkare?

Budbäraren De ruskar på huvudet.

Melinda Har han blivit tokig?

Budbäraren Min fru, min mening är att så är fallet.

Melinda Jag måste genast resa till hans sida. Han behöver mig.

Selma Jag följer med. Det är inte bra att bara ha råa krigare omkring sig när vad man behöver är kvinnlig vård.

Melinda Hur vore det om du skulle befria prinsessan och ta henne med till honom samtidigt?

Selma Det kommer inte i fråga. Hon har ingen ställning och kan aldrig få någon. Vi har all rätt i världen till honom, men hon har ingen.

Melinda Ni är hård, svärmor.

Selma Nej, min dotter, jag är bara rättvis och följer protokollet. Det borde du också göra mera konsekvent.

Budbäraren Jag eskorterar er gärna, om jag skulle behöva skickas för nya uppdrag.

Selma Ja, kom med, min vän. (De bryter upp.)

Scen 5. Fältlägret. Brandon i feber på sin sjukbädd.

Brandon Varför kommer de inte? Varför händer ingenting?

Jonathan Vi har fått besked om att de är på väg.

Brandon Vilka de?

Jonathan Din moder och din hustru.

Brandon Vilken av dem?

Jonathan Den ena.

Brandon Vet du inte vilken?

Jonathan Du vet själv vilken.

Brandon De vet inte vad de gör. Tar de livet av Serena tar de livet av mig. Hon kan inte leva utan mig, och jag kan inte leva utan henne. Om de spärrar in henne betyder det att de till varje pris vill skilja henne från mig, men det går inte. Vi tillhör varandra, och ingen annan har någon rätt till någon av oss.

Jonathan Hon kanske kommer. De har kanske haft vett att befria henne. Jag vet att Melinda yrkat på detta.

Brandon Tror du verkligen det, hennes främsta rival, som alltid hållit ihop med min moder, som alltid varit min prinsessas främsta och enda fiende, och som manipulerat ihjäl min son mot bådas våra liv?

Jonathan Det finns hopp, min general. Ge inte upp.

Brandon Jag ger aldrig upp så länge jag lever, men om de tar livet av henne kan jag inte leva längre. Det är mitt enda villkor för att fortsätta leva och tjäna min otacksamma stat: att de låter henne leva.

Jonathan Det är inte för mycket begärt.

Brandon Det är det allra minsta jag kan begära, men just den min enda önskan vill de vägra mig.

Jonathan Bara din son.

Brandon Och med honom hela hovet.

Jonathan Jag hör tecken på liv i annalkande. Det måste vara en beskickning från hovet.

Brandon Äntligen! En dag till, och de hade kommit för sent.

Jonathan Min general, ingenting kan besegra er utom er egen kärlek.

Brandon Jag vet. Det är ju bara den jag lever för. Ingenting annat spelar någon roll. Och den vill de döda.

Jonathan Här kommer de.

Melinda (*först in, skyndar fram till Brandons bädd*) Min älskade!

Brandon Serena! Äntligen! De har skonat dig!

Melinda (*bestört, till Jonathan*) Han känner inte igen mig.

Jonathan Ge honom andrum och tid att komma över sin rörelse.

Melinda Brandon, det är jag, din hustru! (*kastar sig över hans famn*)

Brandon (*lugnare*) Melinda. Vad gör du här? Har du kommit för att döda mig?

Melinda Tvärtom! Jag har kommit för att hela dig!

Brandon Det kan du inte göra. Det kan bara en göra, och henne har ni spärrat in.

Melinda Jag ville ha henne med mig, men det gick inte.

Brandon Varför gick det inte?

Selma (*kommer in*) Jag hindrade det.

Brandon Min moder! Varför är du min nemesi fastän du gav mig livet?

Selma Jag ville rädda dig till det liv som är din rätt och som en annan har berövat dig utan rätt.

Brandon Tvärtom! Hon gav mig ett extra liv!

Selma Som uteslöt dina närmaste ur ditt riktiga liv.

Brandon Vad är mitt riktiga liv utom min kärlek? Och med vad rätt har ni berövat mig den?

Selma Med rättvisans rätt. Din ställning medger inte att du har två jämvärdiga hustrur. Dina enda lagliga barn är med din enda lagliga hustru.

Brandon Och mot denna formalism är då min kärlek utan betydelse? Är du verkligen så omänsklig, mor?

Jonathan Han hävdar att endast prinsessan kan rädda hans liv.

Melinda Jag tror honom.

Brandon Varför tog ni henne inte med er? Vad hindrade er? Och vad hindrar nu min svartsjuka son från att ta livet av henne i er frånvaro? Vet ni vad ni gör?

Selma Min son, vi har bara försökt göra vad som är rätt.

Brandon Vad har rätten för rätt emot kärlekens rätt? Inser ni inte, att genom att trotsa kärlekens rätt trampar ni all livets rätt under fötterna och går ni bara dödens ärenden i extrem dumhet och orättvisa!

Selma (till Jonathan) Hur sjuk är han?

Jonathan Han har ständig hög feber.

Selma Vad säger hans läkare?

Jonathan De kan inte kurerat honom. De säger att det är själen som måste botas, och de lutar åt att han kan ha rätt i att det bara finns en som kan bota honom.

Selma (till budbäraren, som just kommit in) Rid genast tillbaka, befria prinsessan och för henne hit.

Budbäraren Till det behöver jag en skriftlig order.

Selma (skriver genast en sådan) Här. Skynda dig. Det gäller livet.

Budbäraren Jag skyndar. (ut)

Melinda Tror du de hinner?

Selma De måste hinna. Han är ju inte döende.

Melinda Jo, han är döende. (torkar ömt hans panna)

Selma Det är bara nervfeber.

Melinda Den kan ha satt sig på hjärnan.

Selma Vad tror du, Jonathan? Hur länge har han varit i detta tillstånd? Har det hela tiden varit konstant?

Jonathan Ända sedan han fick budet om prinsessans arrestering. Ja, han har inte haft ett ögonblicks ro sedan dess, och hans tillstånd har oavbrutet blivit värre.

Selma Vad har jag gjort! (börjar inse vad hon har gjort)

Brandon (reser sig på armbågarna) Ni valde att inte komma hit med henne. Det avgör mitt öde. Jag får inte se henne mer. Ni har dödat henne i er dumhet och okunskap. Därmed har ni även dödat mig, ty våra själar är beroende av varandra. Vad som händer den ena händer den andra. Melinda, jag beklagar, men din budbärare kommer att nå henne för sent. Jag hinner före.

Melinda Vad menar du?

Brandon Försök inte hindra mig. *(reser sig skakande och svettig upp på skälvande ben och börjar ta sig mot utgången)*

Selma Du är sjuk, Brandon! Du måste vila!

Brandon Försök inte hindra mig. Du gav mig livet, men du tog det även ifrån mig. Det är nu bara jag som kan rädda det.

Jonathan (till vakterna) Stoppa honom!

En vakt Ingenting har någonsin kunnat stoppa vår general, och ingen av hans män skulle någonsin drömma om att försöka göra det.

Melinda Brandon! Din prinsessa är på väg till dig!

Brandon Nej, jag är på väg till henne. *(störtar ut. Kvinnorna skyndar till utgången för att se efter honom.)*

Selma Han ruser mot havet.

Melinda Han är sjuk! Han är galen! Han är ifrån sig! Och det är vårt fel!

Selma Nej, Melinda. Det är mitt fel. Jag ville alltid leda honom på framgångens väg, men berusad av min egen moderskärlek stannade jag aldrig upp för att försöka förstå honom. Nu är det för sent.

Jonathan (har slutit upp bland dem) Han är förryckt. Han vet inte vad han gör.

Melinda Nej, han vet vad han gör. Detta är hans sista strid, och han dör hellre än att uppge den. *(Plötsligt bryter en storm ut.)*

Jonathan Det regnar eld från himlen.

Selma Både eld och slagregn. Det har kommit för att hämta honom.

Melinda Brandon! *(störtar ut i stormen efter honom)*

Selma Hon kommer för sent. Hon kan inte rädda honom från striden. Hon kan bara bärga hans lik när han gett upp inför vågorna.

Jonathan Detta är för mycket. *(återvänder in)*

Selma (vänder sig mot honom) Vi var med honom i hans sista stunder och kan vittna om att han stupade som den krigare han var i envig mot hela universum och dess försök att hindra honom i hans kärlek.

Jonathan Jag tror ni förstår honom nu.

Selma Ack, min vän, den sanna förståelsen når oss alltid för sent.

Scen 6. En mörk fängelsehåla. Serena i kedjor.

Serena Jag vet att min riddare lever, och det är det enda som betyder något. Jag vet att han kommer att befria mig. Jag vet att allt ont och alla prövningar som jag fått utstå för hans skull enbart kommer att leda till hans och min ära. Jag vet att inget lidande är förgäves. Jag vet att kärlekens tålmod är den största mänskliga kraft som finns och den mest oövervinneliga. Jag vet att den alltid kommer att segra.

(Ett ljus visar sig, och Sebastian kommer in med ett ljus.)

Sebastian Hur mår ni prinsessa?

Serena Ni kan inte få mig att må sämre.

Sebastian Vad menar ni med det?

Serena Precis vad jag säger. Du vill få mig att må sämre men kan inte lyckas därmed.

Sebastian Ni var alltid extremt egensinnig till hela vårt lands fördärv.

Serena Försök inte. Ingen har fördärvat ert land utom era åtgärder för att fördärva er främste riddare.

Sebastian Endast du har fördärvat honom.

Serena Trots mitt fördärv har han fortsatt att segra. Det tyder väl ändå på motsatsen?

Sebastian Era sofismer kan inte hjälpa er. Ingen går på era tricks längre. Det är kört för er.

Serena Inte så länge min riddare lever.

Sebastian Er riddare är död, men min fader lever, och han väntas tillbaka när som helst.

Serena Och då skall han befria mig.

Sebastian Nej, aldrig. Han vet inte var ni hålls fången. Ingen vet det utom jag, för säkerhets skull. Ni har gjort honom sjuk, han ligger nu i feber i sitt läger, men min mor och farmor har rest dit för att kurerat honom och hämta hem honom. Ni får aldrig mera se honom.

Serena Du har fel, min vän. De kan inte bota honom. Han kan bara botas av min kärlek, och om jag inte förs till honom kommer han att dö. Det kommer de att inse och skicka efter mig, men de borde ha reagerat tidigare. Nu är det för sent. Hans liv rinner ifrån dem men inte ifrån honom.

Sebastian Du är en häxa.

Serena Försök inte. Bara för att jag ser vad ni inte ser är jag inte en häxa utan har tvärtom en förståelse och insikt som ni saknar, då ni saknar den empati som behövs för att förstå hur sann äkta kärlek fungerar mellan två ärliga människor.

Sebastian Er kärlek förförde hela landet och skilde oss från honom, så att han nästan svek oss.

Serena Han har aldrig svikit er. Det är ni som svikit honom.

Sebastian Det spelar ingen roll. Ingenting kan rädda er. Ni är i mitt våld, och jag kommer inte att besöka er mer. Ni kommer att finna er här levande begraven.

Serena Ingen risk. Jag kommer att överleva er.

Sebastian Så talar en häxa.

Serena Nej, så talar kärleken.

Sebastian Ni är hopplös. Trösta er med mörkret om ni kan, ty det är allt vad livet ännu har att erbjuda er. *(går och tar ljuset med sig bort)*

Serena Det är du som går in i mörkret medan jag inväntar ljuset. Det är inte långt borta nu. Jag ser det komma. Det fyller min själ med kärlek och värme. Jag vet att han är på väg. Äntligen nalkas vi vårt verkliga bröllop, som kommer att firas med evigheten, ty den är vår arvedel och vårt rike, medan denna världen bara kommer att fortsätta förgås så länge den fortsätter att leva för sin fåfänga.

(Ett ljus nalkas.)

Nu börjar det, det verkliga, eviga livet. Jag har väntat på dig, min älskare.

Brandon (visar sig men utan ljus, omstrålad och i sin skönaste gestalt) Jag har kommit för att hämta dig.

Serena Nej, du har kommit för att befria mig.

Brandon Det är det jag menar. Våra lidanden är över. Nu får de våra lida för sig själva för resten av livet.

Serena Även vi får äntligen klara oss själva.

Brandon Kom med mig ut i ljuset, min älskade. Du är fri. Våra prövningar är över. Min sista strid är vunnen. Döden ger oss livet.

Serena Vi har äntligen funnit varandra.

Brandon Och kärleken har vunnit oss. Vi tillhör nu den för evigt.

Serena Tack, min vän, för att du finns och alltid har funnits och alltid kommer att finnas.

Brandon Nej, min älskade, det är jag som skall tacka dig för att du gett mig kärleken. *(De går ut i ljuset tillsammans. Bojorna faller av henne, och hennes smutsiga fängelsedräkt blir skinande vit. Även hon framstår plötsligt i all sin mest betagande skönhet. De går ut tillsammans med armarna om varandra.)*

Sebastian (utanför) Ni kommer för sent.

Selma Vad menar du?

Sebastian Hon är död. Jag har dödat henne.

Melinda Du ljuger. Hon kan inte dö.

Sebastian Jag har låst in henne med kobror och kastat bort nyckeln.

Selma Du ljuger. Lås genast upp. Jag vet att du har henne där.

Melinda Min son, du måste lyda din mor och din farmor. Du kan trotsa din far men inte oss.

Sebastian (läser upp) Du gav mig själv ordern att låsa in henne, farmor.

Selma Den ordern är återkallad.

(Damerna träder in och finner en tom cell.)

Melinda (förvånad) Hon är inte här.

Selma Var har du gömt henne, Sebastian?

Sebastian Jag svär, jag låste in och lämnade henne här för bara en timme sedan.

Selma Du ljuger.

Sebastian Nej. Hur är det med far?

Selma Han har stupat. Inte ens Serena hade kunnat rädda honom.

Melinda (försiktigt) Mor, jag tror att de båda har räddat varandra.

Selma Vad menar du?

Melinda Det förstår du nog.

Selma (till Sebastian) Du kommer att ställas till svars för det här. Hon var på ditt ansvar. Endast du vet var hon är. Om du inte kan producera henne är du skyldig till vad hon än har råkat ut för.

Sebastian Jag lydde bara order.

Selma Försök inte. Du tog själv initiativet tills hennes vanära.

Melinda Nej, mor, vi var alla skyldiga och allt vi kan göra nu för att gottgöra vår förföljelse är att nu göra allt för att bidra till hennes ära. (*omfamnar Sebastian*) Min son, vi är alla skyldiga och oskyldiga. Vi har förlorat dem, men de lever nu desto mera. Och för det skall vi alltid ära dem och hedra deras kärlek.

Sebastian Förlåt mig, moder.

Melinda Ja, min son, de förlåter dig.

(*Han förblir i hennes armar, men Selma omfamnar dem bägge stående bakom och över dem.*)

Slut.

Göteborg 25 mars 2017